

## صفات خدا

### درس ۱۶ : غضب خدا

#### دکتر استیون جی. لاوسون

امروز به آخرین جلسه از «صفات خدا» رسیدیم؛ و موضوع امروز «غضب خدا» هست. فکر می‌کنم می‌تونیم بگیم که مطالعه‌ی ما درباره‌ی این صفات خدا رو فقط شروع کردیم و می‌دونیم که هنوز خیلی بیشتر برای یادگیری درباره‌ی خدا وجود داره.

ولی فکر می‌کنم برامون یک تجدید حافظه و یک مقدمه‌ی خوب بود؛ یک یادآوری خوب از این ویژگی‌های متمایزکننده درون شخصیت خدا بود. هیچ مطالعه‌ای از شخصیت خدا بدون مطالعه‌ی غضب خدا، کامل نخواهد بود.

غضب خدا نمودی از قدوسیت اوست. در واقع غضب خدا برای قدوسیت او ضروریهست. چون خدا به طور نامحدودی پاک هست و از گناه متنفره و عدالت رو دوست داره.

پس خدا نمیتونه نسبت به گناه بی‌تفاوت باشه. در خدا خشمی مشخص و ثابت نسبت به هر چیز نامقدس وجود داره. غضب الهی وجود داره که ضرورتاً باید به ضد هر چیزی که با پاکِ قدوسیت او مطابقت نداره واکنش نشون بده.

من به غضب خدا در واقع به عنوان یک زمینه‌ی مخملی سیاه نگاه می‌کنم. وقتی با خانومم آشنا شدم و زمان نامزدی ما رسیده بود، رفتم پیش یک جواهر فروش. مغازه‌اش در مرکز شهر دالاس بود، در یکی از طبقات بالای یک ساختمون بلند؛ رفتم تو مغازه و جواهر فروش یک الماس در آورد.

اون الماس به نظرم خوب بود. یک قیراط بود و من یک جورایی خوشم اومده بود ازش ولی شیفته‌اش نشده بودم. بعد یک کاری کرد. یک زمینه‌ی مخملی سیاه آورد، آدم حکیمی بود! و اون زمینه‌ی مخملی سیاه رو زیر اون الماس گذاشت؛ و بالای سرمون شاید صد تا لامپ روشن بود و انگار به خاطر اون زمینه‌ی مخملی سیاه نور همه‌ی لامپ‌ها توی الماس جذب شد، و ناگهان اون الماس به نظر رسید مشتعل، انگار که زنده است. انگار آماده بود از پیشخون بیرون بپره!

چی باعث این تفاوت شد؟ اون زمینه‌ی مخملی سیاه باعث شد الماس اونطور بدرخشه. و غضب خدا هم به همین شکل مثل اون زمینه‌ی مخملی سیاهه.

وقتی محبت و پیشدانی خدا رو بر می‌داریم و روی این زمینه‌ی مخملی سیاه می‌گذاریم باعث میشه محبت خدا آشکار بشه و بدرخشه؛ و باعث میشه ما بخونیم: «فیض شگفت‌انگیز، چه طنین زیبایی؛ که بدبختی چون من رو نجات داد!» چون بدبخت‌ها شایسته‌ی جهنم هستند. شایسته‌ی داوری هستند. شایسته‌ی چیزی هستند که این زمینه‌ی مخملی سیاه اون رو نشون میده!

پس وقتی به موضوع غضب خدا می‌رسیم، این لازمه برای اینکه ما به خاطر فیض خدا هیجان‌زده بشیم؛ چون چیزی رو که لیاقتش رو داریم دریافت نمی‌کنیم. بلکه چیزی که لیاقتش رو نداریم به ما داده میشه. این باعث میشه وقتی محبت خدا رو مطالعه کنیم، قلب‌هامون از سینه بیرون بزنه. اگر به من میگفتید خدا تو رو خیلی محبت کرده و من خبر بد رو ندونم و درباره‌ی غضب خدا ندونم، احتمالاً یک خمیازه می‌کشیدم و می‌گفتم: «خب که چی؟»

اما اگر بهم بگید که من زیر لعنتم و محکومم و غضب خدا بر گناهکاران در هر لحظه از هر روز قرار داره و بعد خبر خوش انجیل عیسای مسیح رو بهم بگید، اینطور توجهم رو جلب کردید و اون وقت به سوی صلیب راه نمیرم بلکه می‌دوم!

به سمت خداوند عیسای مسیح فرار می‌کنم تا وارد زخم‌های شفا بخش او و آغوش پذیرای او بشم.

خب این مطالعه‌ی غضب خدا سخت و متمرکز خواهد بود؛ اما بخشی ضروری از قدوسیت خداست و همچنین باعث میشه که ما فیض، محبت و رحمت خداوند عیسای مسیح رو گرامی بداریم.

در عهد قدیم واژه‌های زیادی هستند که «غضب» ترجمه شدند. نمی‌خواهم با تلفظ تک تکشون به زبان عبری حوصله‌ی شما رو سر ببرم، اما بگذارید چند تا از این معانی رو بهتون بگم تا بتونید حس کنید که واژه‌ی غضب به چه معناست. چون گاهی فکر می‌کنیم که غضب یعنی اینکه احتمالاً یک نفر عصبانی شده یا از کوره در رفته.

اما واژه‌ی غضب خارق‌العاده است! در واقع یعنی داغ شدن؛ یعنی از خشم مشتعل شدن! در اعداد ۳: ۲۵ از جانب خدا نسبت به بت‌پرستی از این واژه به این شکل استفاده شده! این واژه به غضبی شدید و مشتعل اشاره داره. وقتی اسرائیل گوساله رو پرستیدند خشم خدا به ضد اون‌ها افروخته شد.

این واژه به معنای تلخ شدن هست؛ اینکه خدا در خشم تلخ خودش نسبت به امت‌های شریر غضبناک شد (زکریا ۱: ۱۵). همچنین این واژه با مفاهیم ضمنی نیش و زهر استفاده شده که یعنی کشنده است؛ وقتی غضب خدا ریخته میشه مرگباره!

این واژه به عنوان مترادف خشم شدید استفاده شده. در واقع این واژه در کتاب مقدس به عنوان حرارتی که از سوراخ‌های بینی حیوانی بیرون میاد که اونقدر خشمگینه که آماده‌ی حمله است، استفاده شده! اینکه اون حیوان شروع میکنه به، با شدت نفس کشیدن از روی خشم!

خشم و غضب شدید که آماده‌ست تا توسط خدای قادر مطلق ریخته بشه! و گناهکاران در کوره‌ی داغ و فروزان و در تنور غضب خدا خواهند بود!

حالا به عهد جدید می‌رسیم. این واژه یعنی خشمی که به نقطه‌ی هیجان، به اوج هیجان میرسه. خدا هیچ وقت کنترلش رو از دست نمیده. وقتی انسان عصبانی میشه، میتونه تو شرایطی قرار بگیره که کنترلش رو از دست بده. اما خدا هرگز کنترلش رو از دست نمیده و این باعث میشه غضبش ترسناک بشه! این کاملاً حساب شده است؛ کاملاً درسته؛ کاملاً مقدسه؛ و کاملاً ضروریک.

یک واژه‌ی دیگه به عنوان نفس کشیدن‌های خشمگینانه‌ی مردی به کار رفته که در غضبی شدید دشمنی رو دنبال میکنه. فکر می‌کنم این تفکر رو درک کردیم. واژه‌های دیگه‌ای هم هست که میتونم بهتون بگم. این یک واژه‌ی کاملاً آشکاره که با واژه‌های مختلف زیادی در کتاب مقدس به کار رفته؛ یک جورایی مثل اینه که یک الماس رو بالا نگه دارید و هیچ طرف این الماس نمیتونه تمامیت اون رو نشون بده. چون برش‌های زیادی محیط اطرافش رو تشکیل داده؛ و غضب خدا هم اونقدر چند وجهی و چند لایک و شدیده نسبت به شریران که هیچ تک واژه‌ای نمیتونه مفهوم کاملش رو برسونه.

اما غضب خدا چه دسته‌بندی‌هایی داره؟

یک، «غضب او ماندگاره!» اینکه همین الان غضب خدا بر گناهکاران قرار داره! رومیان ۱: ۱۸ میگه: «زیرا غضب خدا بر گناهکاران ریخته می‌شود!» بر گناهکاران ماندگاره! همین حالا بالای سر گناهکاران در حرکت و آماده است که مثل یک طوفان شدید هر لحظه بر اونها فرود بیاد!

جانatan ادواردز این رو در موعظه‌ی «گناهکاران در دستان خدای خشمگین» اینطور به تصویر کشید که انگار در هر لحظه غضب خدا ممکنه مثل شکستن سد بر سر اون‌ها فرو بریزه. در حال حاضر رحمت خدا غضبش رو عقب نگه داشته؛ اما هرچه بیشتر رحمت او غضبش رو نگه می‌داره،

مثل اینه که رودخانه بیشتر و بیشتر میشه و فشار شدیدتر و شدیدتر میشه و وقتی سرانجام سد رحمت کنار بره، غضب خدا مثل یک سونامی بر گناهکاران فرو می‌ریزه و اونها رو غرق میکنه و می‌پوشونه.

اینکه خدا از گناهکاران خشمگینه، چه تصویر مهبی! مزمور ۵: ۶ میگه: «خداوند شخص خونی و حيله‌گر را مکروه می‌دارد.» آیهی قبلش میگه: «از همه‌ی بظالت‌کنندگان نفرت می‌کنی.» خدا باید اینطور باشه؛ چون او خدای غضبه! مزمور ۷: ۱۱ میگه: «خدا داور عادل است و هر روزه خدا خشمناک می‌شود.»

خدا مقدمات داوری گناهکاران رو فراهم میکنه؛ و الان آماده است که اونها رو داوری کنه. به همین خاطره که مزمور نویس در مزمور ۲: ۱۲ میگه: «در مقابل پسر تعظیم کنید!» ترجمه‌ی کینگ جیمز میگه: «پسر را ببوسید مبادا غضبناک شود، و از طریق هلاک شوید، زیرا غضب او به اندکی افروخته می‌شود.»

این غضب ماندگار خداست! رومیان ۱: ۱۸ که قبل‌تر نقل‌قول کردم میگه: «زیرا غضب خدا از آسمان مکشوف می‌شود بر هر بی‌دینی و ناراستی مردمان!» این موضوع جدی‌ایه! این غضب همین الان هم بر سر گناهکاران قرار گرفته! باید چیکار کنند؟ همین که بمیرند این غضب ریخته میشه!

دوم اینکه نه فقط غضب ماندگاره بلکه «غضب مصیبت‌بار» هم هست! زمان‌های مشخصی در تاریخ بشر هست که خدا داوری شدیدی بر نوع بشر آورده و این تجلی‌ای از غضب اوست. این دقیقا اتفاقیه که در پیدایش ۶ و ۷ رخ داد؛ وقتی خدا یک طوفان واقعی از روی غضب خودش فرستاد تا تمام جهان رو غرق کنه و فقط نوح و خانواده‌اش رو نجات داد.

در داوری سدوم و عموره، در پیدایش ۱۹: ۲۴ «خداوند بر سدوم و عموره، گوگرد و آتش، از حضور خداوند از آسمان بارانید.» میتونید این رو تصور کنید؟ از آسمان آتش و گوگرد و اسید سولفوریک بر سر مردم می‌بارید و مردم رو هلاک می‌کرد. اونها مثل کباب چنجه می‌شدند و تا به حد مرگ می‌سوختند؛ حتی قبل از اینکه وارد آتش ابدی بشند!

خدا مرگ و بلایا رو بر مصر فرود آورد و نخست‌زادگان اونها رو کشت؛ این داوری خدا و غضب او بود. و همینطور میتونیم ادامه بدیم؛ حتی خشکسالی‌ها و قحطی‌هایی که خدا در سراسر تاریخ بشر فرستاد.

این داوری شدیدی از جانب خدا بود؛ چون اونها به کلام خدا گوش نمی‌دادند و حتی فرستاده‌هایی که کلام خدا رو می‌آوردند می‌کشتند؛ پس خدا هم چکش رو به سختی و به درستی پایین آورد! و می‌خواهم بگم که ما ملتی هستیم که برای داوری آماده شدیم، چون با کلام خدا خودنمایی می‌کردیم.

سوم اینکه «غضبِ عقوبتی» هست! یعنی غضب خدا در اصل کاشت و برداشت دیده می‌شه. وقتی گناهکاران بذرهای فساد اخلاقی، ناپاکی و همه نوع فسادشون رو می‌کارند، برداشتی هم در کاره!

و این برداشت تجلی‌ای از غضب هست؛ همونطور که تجلیاتی مثل بیماری ایدز و انواع بیماری‌های مقاربتی وجود داره که در بین کسانی که مرتکب اعمال غیرطبیعی میشند، شیوع داره؛ اینکه مردان در پی مردان میرند و زنان شهوت زنان رو دارند و غضب عقوبتی خدا بر کسانی میاد که کلامش رو نقض می‌کنند. غلاطیان ۶: ۷ می‌گه: «خود را فریب مدهید، خدا را استهزاء نمی‌توان کرد. زیرا که آنچه آدمی بکارد، همان را درو خواهد کرد. زیرا هر که برای جسم خود کارد، از جسم فساد را درو کند.»

هوشع ۸: ۷ می‌گه: «به درستی که باد را کاشتند، پس گردباد را خواهند دروید.»

این غضب عقوبتی خداست. و این توسط نا اطاعتی آشکار یک شخص، یک فرهنگ، یک اجتماع، یک کشور، آورده میشه! خدا خطی روی شن میکشه که شما نمیتونید بدون درو کردن عواقب جلوتر برید.

چهارم اینکه «غضب واگذاری» وجود داره! غضب خدا همچنین خودش رو اینطور آشکار میکنه که بعد از اینکه گناهکار مکررا معرفت خدا و انجیل مسیح رو رد میکنه، خدا اون رو رها میکنه و به تمایزش نسبت به گناه واگذار میکنه.

این وحشتناکه که خدا شخصی رو به گناهانش بسپاره و دیگه تاثیراتی برای حفظ اون زندگی نگذاره. امثال ۱: ۲۴ درباره‌ی حکمت که در خیابان‌ها ندا میده، صحبت میکنه. «زیرا که چون خواندم، شما ابا نمودید و دست‌های خود را افراشتم و کسی اعتنا نکرد. بلکه تمامی نصیحت مرا ترک نمودید و توبیخ مرا نخواستید. پس من نیز در حین مصیبت شما خواهم خندید و چون ترس بر شما مستولی شود استهزا خواهم نمود. چون خوف مثل باد تند بر شما عارض شود، و مصیبت مثل گردباد به شما در رسد، حینی که تنگی و ضیق بر شما آید. آنگاه مرا خواهند خواند لیکن اجابت نخواهم کرد، و صبحگاهان مرا جستجو خواهند نمود اما مرا نخواهند یافت. چونکه معرفت

را مکروه داشتند، و ترس خداوند را اختیار ننمودند، و نصیحت مرا پسند نکردند، و تمامی توبیخ مرا خوار شمردند، بنابراین، از میوه‌ی طریق خود خواهند خورد، و از تدابیر خویش سیر خواهند شد.»

خدا درباره‌ی افرایم از طریق هوشع چی گفت؟ «افرایم به بت‌ها ملصق شده است؛ پس او را واگذارید.» چراغ‌ها رو خاموش کنید؛ جشن تموم شده! رومیان ۱: ۲۴ می‌گه: «زیرا هر چند خدا را شناختند، ولی او را چون خدا تمجید و شکر نکردند!» و معرفت خدا رو رد کردند! آیه‌ی ۲۴: «لہذا خدا نیز ایشان را در شهوات دل خودشان به ناپاکی تسلیم فرمود تا در میان خود بدن‌های خویش را خوار سازند.» آیه‌ی ۲۶: «از این سبب خدا ایشان را به هوس‌های خبثت تسلیم نمود! [این همون واگذاشتنه!] به نوعی که زنان‌شان نیز عمل طبیعی را به آنچه خلاف طبیعت است تبدیل نمودند.» یعنی همجنسبازی خانم‌ها! و بعد آیه‌ی ۲۸: «و چون روا نداشتند که خدا را در دانش خود نگاه دارند، خدا ایشان را به ذهن مردود واگذاشت تا کارهای ناشایسته به جا آورند.»

وقتی خدا یک شخص، یا فرهنگ یا ملتی رو رها میکنه، هیچ راهی برای برگشت به خدا وجود نداره! می‌خوای از این مسیر بری؟ خدا می‌گه باشه، می‌اندازمت تو اون مسیر و تو به راه انتخاب‌های خودت میری!

پنجم اینکه «غضب آخرت‌شناختی» وجود داره. یعنی غضب روزهای آخر! یعنی غضبی که آخرین ساعت تاریخ بشر رو در بر میگیره، درست قبل از بازگشت پسر خدا، یعنی خداوند عیسیای مسیح. این آخرین زمان در تاریخ به عنوان روز بزرگ غضب خدا، روز بزرگ غضب بره، مشهوره. و اون‌ها به غارها فرار می‌کنند و می‌گند «بر ما بیفتید و ما را مخفی سازید از روی آن تخت‌نشین و از غضب بره؛ زیرا روز عظیم غضب او رسیده است؛ و کیست که می‌تواند ایستاد؟»

چه روزی خواهد بود، وقتی عیسی بر میگردد! میدونید که سرود هلولیاه در مکاشفه ۱۹ هست؛ وقتی تمامی آسمان شادی میکنه از اینکه بالاخره غضب خدا داره جاری میشه. شهدا زیر مذبح خدا فریاد بر میارند که «تا به کی خدایا؟ تا به کی انتقام خون ما رو نمی‌کشی؟» انگار که می‌گند: اون‌ها خون ما رو گرفتند، خدایا! تو خون اون‌ها رو بگیر!

اون روز در بازگشت ثانوی عیسیای مسیح خواهد اومد. دری در آسمان باز میشه و اسبی سفید از اون در بیرون میاد و کسی که بر اون اسب نشسته امین و حق هست و از دهانش شمشیر

دو لبه‌ی تیزی بیرون میاد و جامه‌اش خون‌آلود هست اما نه خون جلجتا، بلکه خون دشمنانش! و بازگشت او انکارناپذیره و او امت‌ها رو با غضب شدید خدای قادر مطلق پایمال میکنه!

وقتی بر گرده، نمایشی از غضب خواهد بود که این جهان هرگز ندیده! طوفان جهانی در پیدایش ۷ در مقایسه با خشمی که در روز آخر ریخته میشه، مثل پیک‌نیک کانون شادی هست.

اما ششم و آخرین مورد اینکه «غضب ابدی» وجود داره. غضب جهنم! آتش ابدی در جهنم هست. جهنم مکان آتش ابدی‌ست. و لعن‌شدگان عذاب خواهند کشید. اون‌ها مشتاق یک قطره آب خواهند بود که نوک زبانشون رو لمس کنه.

اونجا گریه و دندان به هم ساییدن خواهد بود. سوزاندن دسته جمعی خواهد بود که تا ابدالآباد ادامه خواهد داشت؛ و گناهکاران در تنور خشم خدا و در کوره‌ی غضب او انداخته میشند و او غضبش رو جاری میکنه. «پس اصحاب طرف چپ را گوید: ای ملعونان، از من دور شوید در آتش جاودانی که برای ابلیس و فرشتگان او مهیا شده است.»

اون‌ها وارد مجازات ابدی خواهند شد. مکاشفه ۱۴: ۲۰ میگه: «و موت و عالم اموات به دریاچه‌ی آتش انداخته شد. این است موت ثانی، یعنی دریاچه‌ی آتش. و هر که در دفتر حیات مکتوب یافت نشد، به دریاچه‌ی آتش افکنده گردید.»

نمیتونم تصویری وحشتناک‌تر از این تصور کنم که در حال غرق شدن باشم، ولی هرگز غرق نشم با اینحال تا ابد در حال غرق شدن باشم، در دریاچه‌ی آتش!

گفتم این آخری غضبه؛ اما یک غضب دیگه هم هست. «غضب رهایی‌بخش»! وقتی عیسی روی صلیب گناهان ما رو بر خودش حمل کرد، غضب خدا رو برای من و شما متحمل شد تا من و شما هرگز محکوم نشیم و در معرض غضب خدای قادر مطلق قرار نگیریم.

اونقدر غضب بر صلیب جلجتا قدرتمند بود که هزاران نفر مصلوب شدند؛ و فقط یک نفر غضب ابدی خدا رو بر صلیب متحمل شد. اونقدر عظیم بود که عیسی فریاد زد: «الاهی، الاهی، چرا مرا ترک کردی؟»

وقتی که متحمل عذاب لعن‌شدگان در اون سه ساعت از ظهر تا سه بعد از ظهر شد؛ و گناهانم رو بر خودش گرفت! او حجاب تاریکی رو از تمامی جهان برداشت، وقتی که تمام دنیا تاریک شد، زمانی که روی صلیب به جای ما زجر کشید!

غضب خدا عظیمه! هر انسان یا در جهنم زیر لعنت خواهد بود یا در مسیح مورد بخشش خواهد بود. اما غضب ابدی بر هر شخص به خاطر گناهانش ریخته خواهد شد. برای ما که برگزیدگان هستیم، اون غضب بر «سرِ نماینده‌ی» ما، خداوند عیسای مسیح، ریخته شد؛ زمانی که به جای ما رنج کشید تا من و شما هرگز به دریاچه‌ی آتش انداخته نشیم.